

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: V. K.**, zastoupen JUDr. Alexandrem Belicou, advokátem, se sídlem Smetanovo náměstí 7, Ostrava - Moravská Ostrava, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 61 Az 171/2004 - 21 ze dne 19. 4. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Alexandru Belicovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 7. 9. 2004, č. j. OAM - 2673/VL - 20 - 08 - 2004, byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu jsou potíže se soukromými osobami v zemi původu – na Ukrajině, kde mu bylo vyhrožováno vedením firmy, ve které byl zaměstnán, fyzickou likvidací, pokud nenahradí vzniklou škodu způsobenou ztrátou firemních peněz a snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, kterou napadl rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu výroku o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Žalobce namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle mínění žalobce správní orgán se jeho žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, rozhodnutí není v souladu se zákony a nevyšlo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřesvědčilo žalobce o tom, že správní orgán vzal v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k jeho případu, žalovaný se v rozhodnutí nevypořádal se všemi provedenými důkazy. Dále žalobce namítl porušení ustanovení § 12 a § 16 zákona o azylu a absenci výroku o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu a nevztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Uvedl, že se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu, resp. minimálně pro vztažení překážky vycestování. Po stránce skutkové žalobce odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení azylu a protokol o provedeném pohovoru. Dodal, že na Ukrajině měl problémy se svým zaměstnavatelem, neboť ve firmě, v níž pracoval, bylo ukradeno 33 000 hřiven, za které odpovídal a bylo mu vyhrožováno zabitím, pokud peníze nevrátí, a proto uprchl ze země původu do bezpečí. Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem č. j. 61 Az 171/2004 - 21 ze dne 19. 4. 2005 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, jež žádost o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť důvodem žádosti o udělení azylu je snaha vyhnout se možnému jednání ze strany vedení firmy v zemi původu, u níž byl zaměstnán, neboť nebyl schopen zaměstnavateli uhradit odcizené finanční prostředky, a dále snaha legalizovat pobyt na území České republiky.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 27. 5. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas. Stěžovateli byl rozsudek krajského soudu doručen dne 18. 5. 2005, kasační stížnost byla podána osobně u krajského soudu dne 27. 5. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem, jenž mu byl k jeho žádosti ustanoven pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 8. 2005, č. j. 61 Az 171/2004 - 44.

Stěžovatel v podání ve věci kasační stížnosti ze dne 24. 5. 2005 doplněné podáním ze dne 30. 5. 2005 výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel vytýká krajskému soudu, že posoudil kauzu v rozporu s platným právním řádem a shledává vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu s tím, že krajský soud projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. V kasační stížnosti obdobně jako v žalobě namítá porušení správního řádu, a to ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46, a rovněž opakovaně uvádí důvody, jež ho vedly k opuštění Ukrajiny a podání žádosti o azyl v České republice, neboť po návratu do země původu se obává o svůj život. Stěžovatel

je přesvědčen, že důvody, které ho vedly k odchodu z vlasti a k podání žádosti o azyl v České republice, jsou dostatečné pro udělení azylu z důvodů uvedených v zákoně o azylu. Má za to, že jeho osobní situace v zemi původu je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Jak lze dovodit z obsahu podání, stěžovatel namítá nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stížnostní důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. b), c) a d) s. ř. s. stěžovatel nespecifikuje, toliko odkazuje na tato ustanovení s. ř. s. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s odkazem na ustanovení § 107 s. ř. s. s odůvodněním, že je nutná jeho přítomnost v České republice, aby mohl uplatňovat svá procesní práva před soudem, a že se obává návratu na Ukrajinu, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel sice v kasační stížnosti výslovně uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., z obsahu jeho podání však lze dovodit, že míří na nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stížnostní důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. b), c) a d) s. ř. s. stěžovatel nespecifikuje, toliko odkazuje na tato ustanovení s. ř. s., a proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost je přípustná s výjimkou ve vztahu k těmto uplatněným stížnostním důvodům, jak výše uvedeno. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výrokem napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl

k závěru, že krajský soud správně vyšel z toho, že stěžovatel neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, takže žalovaný správně jeho žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. S námitkami stěžovatele se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné potíže se soukromými osobami v zemi původu – na Ukrajině, kde mu bylo vyhrožováno vedením firmy, ve které byl zaměstnán, fyzickou likvidací, pokud nenahradí vzniklou škodu způsobenou ztrátou firemních peněz, a z toho pramenící obavy o život, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory, a nejsou proto důvodem pro udělení azylu. Stejně tak snaha legalizovat pobyt na území České republiky není relevantním důvodem pro řízení o udělení azylu.

Rovněž námitka, že osobní situace stěžovatele v zemi původu je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, je nedůvodná. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení a ani krajskému soudu nelze vytýkat, že se otázkou splnění podmínek pro udělení azylu řádně ve svém rozsudku nezabýval, neboť v případě zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné by bylo rozhodování podle citovaných ustanovení zákona o azylu nadbytečné.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladu řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě č. j. 61 Az 171/2004 - 44 ze dne 24. 8. 2005 pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát.; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože v dané věci nebyly provedeny ustanoveným advokátem žádné úkony, jak vyplývá z obsahu soudního spisu, a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, bylo rozhodnuto, že ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Alexandru Belicovi, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu